

F. GARCIA SEVILLA
OBJECTES: BENET FERRER

Octubre, 1974

Els objectes que veiem no són els objectes que hi ha: els barrets, les sabates, els desembussadors, els bidons, els parracs, etc., no són els barrets, les sabates, els desembussadors, els bidons, els parracs, etc., que semblen estar presents o que van servir de model. Aquí, tenim la (re)presentació; allí, l'objecte de la (re)presentació. Però l'encantament apareix quan descobrim l'intercanvi de papers que tenen assignats: allò (re)presentat deixa de ser prolongació mimètica de l'objecte (el seu doble), per a transformar-se en el mateix procés de la "mimesi".

Assistim, una vegada mes, a la radicalització del programa grec basat en la imitació, que el pensament occidental, i l'art en especial, ha arrossegat del temps en què es va formar com a tal. Un dels possibles resultats d'aquesta operació bé poden ser aquests objectes que es basen fonamentalment en el vast programa que facilita la semblança, encara que situant-se justament en el mateix límit d'aquesta semblança, és a dir, amb la reclamació del procés tallant de la identitat. Però d'una identitat perversa, d'una identitat frustrant que refusa la seva pròpia natura computable. Tot això ens planteja una paradoxa interessant: aquests objectes s'ens pretenen aïllats dels seus models físico-teòrics (que ja no veurem mai) per a introduir-nos en unes articulacions basades en uns processos de semblança-identitat (que ja no comprovarem mai). Així, iniciem l'abandó de la síl.laba que transforma la (re)presentació en una pura presentació: però presentació de què?, i, per altra part, a quin nivell de presentació? Es probable que no es tracti, doncs, d'una presentació de primer ordre (la dels objectes reals tal com se'ns ofereixen habitualment), sinó que se situen possiblement en una presentació de segon ordre, és a dir, a un nivell en el que es parla des del pedestal metalingüístic. Aquests objectes, en fi, no apunten cap als models reals que els van obligar (per partir d'alguna cosa) a prendre una forma determinada i no una altra, a través també d'un suport i d'uns processos determinats de producció. Més aviat es tracta d'objectes que parlen, sense elidir llurs models per imperiosa necessitat, d'ells mateixos: són objectes exhibicionistes que despullen llur pròpia significació enganyadora, llur velat procés tècnic de producció, llur vinculació al món com objectes reals de segon ordre. Haurem de parlar, doncs, d'objectes que són més que objectes, això és, de metaobjectes?